

Meta-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

1119, Budapest, Mérnök u. 39

Gyakorlati napló
Törökország - Antalya

Schiffer Lili Franciska

14./GYP.

Első hét:

2023. február 27.

Az első hétvége után mindenki számára megkezdődtek a gyakorlatok. Mi egy állami óvodában kaptunk helyet, ahol a három hét alatt számos tapasztalatot és élményt szereztünk. Az első napunkat az önkormányzatnál kezdtük, mivel szükségünk volt némi eligazításra, majd miután végeztünk ott, elvittek minket az óvodába. Mind a hárman másik csoportba kerültünk, így az önálló tevékenység végzés jobban előtérbe került. Lehet, hogy magunkra voltunk utalva, viszont ez segítette elő azt, hogy a képességeink minél inkább megmutatkozzanak. Egy számunkra idegen környezetben és a nyelvi gátak áthidalása mellett kellett kialakítani a lehető legmegfelelőbb körülményeket. A kezdeti nehézségek ellenére én úgy érzem, hogy mind a hárman szívünket-lelkünket beleadtuk a gyakorlatba a három hét alatt, hiszen az óvodában dolgozók és a gyerekek rendkívül sok szeretetet adtak nekünk, amit igyekeztünk viszonzni a munkánk által.

A kezdetektől fogva rengeteg segítséget kaptunk, illetve mindenki nyitottan és támogatóan állt hozzánk. Bár nem beszéltük a török nyelvet, ők pedig nehezebben kommunikáltak angolul, mégis sikerült megtalálnunk a közös hangot az intézményben dolgozókkal. Egy kifejezetten modern épületről van szó, amit 2022-ben adtak át a Konyaalti Belediyesi megbízásából. Számos óvodát építettek az elmúlt évek során, mivel az önkormányzat számára rendkívül fontos, hogy minél több gyermeknek legyen lehetősége megfelelő óvodai környezetben tanulni és fejlődni. A magyar normáktól eléggé eltérő ökoszisztéma alapján épül fel a török rendszer, így a játékidő mellett a tanítás-tanulás folyamata kiemelkedő szerepet játszik. Minden egyes nap órarend alapján mennek végbe a különféle foglalkozások, mondhatni órák. Ezáltal például van matematika, biológia, olvasás, tánc, gimnasztika, angol, illetve művészettel kapcsolatos órák is. Amikor először szembesültünk ezzel nagyon meglepődtünk, hiszen ez a rendszer inkább jellemző egy előkészítő iskolára, nem pedig egy óvodára. Viszont azt is ki kell emelni, hogy nem minden óvoda sajátossága ez, illetve az iskolai teljesítmény pozitív elvégzését kívánják ezzel fejleszteni. Igazán lenyűgöző volt látni, hogy a gyerekek mennyi mindent elsajátítottak már ebben a fiatal élet periódusban, illetve az önállóságuk és a szociális készségeik is magas szinten állnak. Többen még angolul is próbáltak kommunikálni velünk, ami egy igazán kedves szándék volt a részükről.

Az első héten a Renkli Eller nevű csoportban voltam, ami színes kezeket jelent. Ide alapvetően négyéves gyerekek járnak, viszont volt néhány fiatalabb és idősebb csoporttag is. A létszám 17 fő volt, amiből nagyjából mindenki meg is jelent a hét folyamán. Viszont a magasabb létszám ellenére sem alakultak ki nagyobb konfliktusok, sőt jellemzően nem is voltak. Két nagyon rendes óvónővel voltam együtt, akik rengeteget segítettek nekem. Amibe lehetett bevontak és igyekeztek minél több feladatot adni nekem. Ez nem volt másképp a többi "tanárral" sem, mivel minden tantárgyat más felnőtt tartott. Leginkább az angol, valamint a dráma órákon vettem részt komolyabb formában, illetve segítettem a csoport mindennapos tevékenységeit is.

Többek között segítettem a dolgok kiosztásában vagy elpakolásában, a gyermekekkel kapcsolatos teendőkben, az étkeztetésekben, a kísérésben, valamint a kreatív folyamatokban. Maga az intézmény nagyon rugalmas, így szünetet is kaptunk, amikor lehetőségünk volt a további óvónőkkel kapcsolatot kiépíteni, továbbá előszeretettel vonta be minket is a különböző közösségi programokba is, így részt vehettünk születésnapi rendezvényen és több nemzeti ünnepen is. Az óvodában kifejezetten fontos az egyes nemzeti ünnepekről való megemlékezés, így ezek köré is szervezik a heti tevékenységeket. Valamint nem csak az a csoportban mennek végbe a szervezkedések, hanem az óvónők előszeretettel foglalkoznak ezekkel a szünetekben is, ebből adódóan a pihenő szobát mindig hangos és vidám légkör jellemezte.

Az első nap még inkább az ismerkedésé volt a főszerep. Megtutunk néhány információt az intézményvezetőtől, majd mindenki elhelyezkedett a saját csoportjában. Őszintén egy kicsit féltem, hogy milyen is lesz egy teljesen idegen nyelvi környezetben lenni több héten keresztül, ebből adódóan a kommunikációs gátak miatt is aggódtam. Szerencsére sikerült megoldást találnunk ennek a kezelésére, így valamennyivel gördülékenyebben mentek le a folyamatok. Mivel mindenki rendkívül nyitott, rugalmas, valamint segítőkész volt, ezért minden felmerülő akadályt megtutunk oldani.

Kifejezetten jól sikerült az első benyomás, mivel az óvónők és a gyerekek is nyitottak voltak, így nem éreztem a korábban rajtam lévő nyomást az új helyzet miatt. Mindenki bemutatkozott, és a gyerekek is igyekeztek angolul kommunikálni velem, ami miatt elsőre meg is lepődtem. Alapvetően a dolgok kiosztásában és elpakolásában segítettem, illetve a gyermekekkel is játszottam, amikor volt rá lehetőség. Igazából a nap folyamán ébredtem rá, hogy konkrét órarend van, ezáltal a különféle foglalkozások felérnek egy rendes órával.

Ebből adódóan meglehetősen sok emberrel volt lehetőségem találkozni. Az angol tanárnő volt az egyik olyan személy, aki szinte óránként jött látogatni és felmérést tartott, hogy minden rendben van-e, ami miatt nagyon hálás voltam neki.

A nap folyamán még az étkeztetés, illetve a kísérés során kellett többet segítenem, mivel a csoport meglehetősen sokszor hagyja el a saját termét. Több óra is másik helyen van, így a folyamatos vándorlás itt egy megszokott folyamat. Szerencsére az intézmény rendkívül modern eszközökkel van felszerelve, így a közlekedés az egyik emeletről a másikra leginkább lifttel történik. Többek között volt angol óra, ahol az alakzatok megtanulása kapott fontosabb szerepet, ezenkívül különböző kreatív folyamatok mentek végbe. Az óvónők is több órát tartanak, így a legtöbb tevékenységet ezen a napon ők végezték el. Volt olvasás óra ahol nem csak az óvónők, hanem a gyerekek is olvasnak, valamint még néztek videókat a környezetet védelemmel kapcsolatban és dolgoztak munkafüzetben is. Mivel ebben az intézményben csak a hároméves csoportok alszanak délután, ezért nálunk sem állt le az aktív élet. Voltunk udvaron, majd a gyerekek gyakoroltak az egyik közelgő török nemzeti ünnepre, mivel itt szokás, hogy mindenki készül valamivel. Három óra körül pedig felmentünk uzsonnázni az ebédlőbe.

2023. február 28.

A második napon már több feladatot végeztem, illetve még jobban be lettem vonva az órákba, valamint a tevékenységekbe. Ezen a napon meg igazán jöttek más tanárok órát tartani, csupán egyszer mentünk le egy másik terembe a táncóra miatt. A többi munkafolyamat mind a csoportban került vezetésre. Alapvetően mindig akkor érkezünk meg az óvodába a kisbusszal, ami vitt minket, amikor reggeli idő volt, így valamennyit várnunk kellett a csoportokra. Ilyenkor még volt némi lehetőségünk beszélgetni az óvoda többi alkalmazottjával, ami kapcsolatépítés szempontjából sem volt utolsó. Miután végeztek a gyerekek a reggelivel mindenki elment a saját csoportjához, és már kezdetét is vehette a nap. Még egy kicsit mindig félve léptem be a terem ajtaján, hiszen egy nap még nem volt túl sok idő. Viszont az óvónők most is egy kedves mosollyal fogadtak, ami máris megnyugvásra adott okot a számomra. Ugyanúgy a gyerekek is nagyon kedvesek voltak, és már többen közülük eléggé nyitottak voltak felém, ezáltal pedig sokat segítettek nekem.

Először végbement egy matekóra, ahol a gyerekek az ötös (*beş*) és a hatos (*altı*) számokat tanulták meg jobban. Nekem a feladatlapokat kellett megszereznem majd kiosztani, azután pedig segíteni annak, akinek szüksége volt rá. Ezt követően előkészítettem az eszközöket a következő feladathoz, ami az elefánt festés volt. Ehhez az óvónők segítségével vágtam fekete kartont, illetve fehér festékre volt még szükség.

Miután mindenkinek ráragasztottam egy névvel ellátott matricát a papírára, az egyik óvónő kiosztotta azokat. A gyerekek a tenyerükkel hozták létre az elefántot, ebből adódóan mi befestettük azt, majd segítettünk lenyomatot készíteni. A művelet befejezése után elkísértünk mindenkit a mosdóba, majd nagyjából egy óra elteltével egy-két dologgal még kiegészítettük az elefántokat.

A nap további részében a gyerekek többek között évszakokról szóló videókat néztek, hogy minél több információt megtudjanak, ezt követően pedig lementünk a zene terembe, ahol táncóra volt. A tánctanár is egy mérhetetlenül kedves személy, aki azt mondta, hogy nyugodtan csatlakozhatok a foglalkozáshoz, ha van hozzá kedvem, így a gyerekekkel együtt táncoltunk nagyjából egy fél órát. Ezek zenés tevékenységek nem csak a mozgásfejlesztést segítik elő, de egyfajta zene terápiaként is szolgál a kicsiknek. Az óra befejeztével pedig elmentünk ebédelni, ahol segítettem az esetlegesen felmerülő dolgokban.

Délután még volt egy rövidebb szünetem, majd kimentünk az udvarra, ahol a gyerekeknek többek között lehetőségük van a kinti játékokkal játszani. Ahogy megfigyeltem a gyerekek szívesen játszanak egymással, és nem igazán alakultak ki konfliktusok sem. Miután visszatértünk a csoportba lement az ünnepségre való gyakorlás, a gyerekeknek pedig ezután némi játékidő is jutott. Ezt követően három óra felé lementünk uzsonnázni, és az evés végeztével mi hárman mentünk is el.

2023. március 1.

A reggeli után csatlakoztam a csoporthoz, ahol a kreatív folyamatok kerültek előtérbe. A tavaszra és a megújulásra való ráhangolódás céljából a gyerekek virágokat készítettek el, amiben én is segédkeztem. Először elkészítettem a saját virágomat egy fehér sablon, egy zöld kartonpapír és egy fekete filctoll segítségével, ami referencia képpen szolgált a gyerekek számára. Nekik ugyanezt kellett elkészíteniük csak piros virággal. Mindent maguknak vágta ki és rajzoltak meg, amin eléggé meglepődtem. Elvileg ebben a korban a finommotorikájuk még kezdetleges, hiszen az ujjpercek csontosodása még egyáltalán nem indul meg, vagy csupán kezdetleges. Mégis kifejezetten jól használták a rendelkezésre álló eszközöket. Nekem még a zöld kartonlapokat kellett kiosztanom, majd figyelni a gyerekekre.

Ezután az alapszínek tanulása következett, amit egy játékos feladat segítségével igyekeztek megtanítani az óvónők. Mondtak egy számot és egy színt, majd annyi színes kockát kellett kivenni a megfelelő dobozból, amennyi előtte elhangzott. Az esetlegesen felmerülő tévesztések során az óvónők korrigálták a dolgot.

A feladat végeztével a fiatalabb óvónővel és a gyerekekkel felmentünk a legfelső szintre, ahol többek között egy kisebb műhely található meg. A gyerekek beöltöztek, hogy még majd megkezdődött a gyurmázás. Ezt az órát is egy fiatalabb tanárnő tartotta, akinek a vezetésével a gyermekek mindenféle figurát és tárgyat alkottak meg a gyurmából. Volt, aki állatot vagy valamilyen lényt alkotott meg, de voltak olyanok is, akik kosarat vagy szobrot csináltak. Az óra végeztével az óvónővel kivittük a tetőre az elkészült alkotásokat, hogy minél hamarabb ki tudjanak száradni, aztán elmentünk ebédelni.

Ezt követően egy angol óra következett, ahol a gyerekek továbbra is a formák megnevezéseit gyakorolták. Az angoltanárnő készített egy dobókockát, aminek a segítségével egy kisebb élő társasjátékot hozott létre. Öt gyerekre volt szükség a játékra, és az nyert aki előbb ért a célba. Mindenkinek oda kellett állnia egy formához, a földre pedig mindegyikből 4 darab volt lerakva. A tanárnő dobott egyet a kockával és aki meglátta a formáját a dobás után, annak ki kellett mondania hangosan, majd léphetett egyet előre. Így egy igazi sorverseny alakult ki. A gyerekek nagyon élvezték ezt a játékot, mivel mindenki elsőnek szeretett volna végezni, így bezsebelve az ezzel járó dicsőséget. A délután hátralévő részében pedig játékidő volt, illetve lement a szokásos gyakorlás a nemzeti ünnepre, valamint elmentünk uzsonnázni három körül.

2023. március 2.

Ezen a napon egy kicsivel korábban érkeztünk meg az óvodába, ezért a reggelibe is be tudtam kapcsolódni. Segítettem az óvónőknek, majd miután mindenki végzett, megvártam a gyerekeket a mosdónál. A csoportba való visszatérést követően a gyerekek rendbe rakták a szekrényeiket, viszont az egyiküknek kiborult az egész, így segítettem visszapakolni. A délelőtti folyamán leginkább az óvoda által biztosított munkafüzetben dolgoztak a gyerekek, így az íráson és rajzoláson kívül kellett ollóval is vágni, illetve ragasztót használni. Miután végeztek a kiadott feladatokkal én raktam el az eszközöket és csináltam rendet (felsepertem a papírdarabokat és kidobtam a megmaradt felesleget).

Ezután a drámatanárnő látogatott el hozzánk, akivel én először találkoztam a hét folyamán. Rendkívül kedvesen és nyitottan állt hozzám ő is, az angol tudása pedig nagyon jó volt, így sokat tudtam vele beszélgetni. Ő is mondta, hogy nyugodtan vegyek részt az órán, majd elmondom angolul a gondolataimat, aztán ő lefordítja a gyerekeknek törökre. A feladat elsöre egyszerűnek tűnhet, viszont annál mélyebb jelentést hordozott magával. Az egész tevékenység lényege az volt, hogy mindenki kapott egy lapot, amit tetszőlegesen kellett összehajtani/összegyűrti, majd valamennyit letépni belőle.

Ezt követően jött csak a lényeges rész, mivel szét kellett hajtogatni a megmaradt papírt, majd kiolvasni a gyűrűdésekből az általunk érzékelt formákat. A gyerekek közül a legtöbben szemet, hóembert és hullámot láttak, én pedig egy kutya fejet, egy madarat és egy bálnát. Érdekes volt hallani a gyerekek gondolatait, és szerencsére a drámatanárnő közreműködésével lehetőségem volt megérteni azokat, hála a fordításának. Miután végeztük, a maradék papírból bármit lehetett készíteni, így a gyerekeknek hajtogattam néhány repülőt és hajót, amiért odáig voltak. Még pár ölelést is bezsebeltem ezért. Az egyik kisfiú pedig hálája jeléül készített nekem papírpénzt. Legalábbis a tanárnő így fordította le nekem.

Aztán elmentünk ebédelni, és miután végeztünk az evéssel vártam a gyerekeket, hogy végezzenek a mosdóban. Eközben találkoztam az angol tanárnővel, aki megkérdezte a gyerekektől, hogy kedvelnek-e engem és kiderült, hogy igen, aminek nagyon örültem. Majd délután is folytatódtak tovább az órák. Először egy eső kísérletet végeztünk el, ami során kézzel színezett vízbe fújtunk borotvahabot, így reprezentálva a felhőket. Ez egyfajta földrajz órának is megfelelt, mivel az óvónők egy teljes magyarázatot levezettek az egészhez, illetve videókat is levetítettek ezzel kapcsolatban.

Ezt követően végbement az angolóra, ahol ugyanaz volt a feladat, mint az előző nap, vagyis a kockás társasjátékot hozta el a tanárnő az alakzatok tanulása érdekében. A gyerekek újfent nagyon élvezték a játékot, talán még motiváltabbak is voltak. Most én is segítettam a kocka dobásoknál, valamint, ha esetleg nem ismerték fel az adott alakzatot, akkor elmondtam nekik. Délután további részében még volt játékidő, ami során több építőkockából készült karkötőt is kaptam, valamint a szokásos gyakorlás sem maradhatott el, az uzsonna idővel egyetemben.

2023. március 3.

A pénteki napot az udvaron kezdtük meg a reggeli után, ahol mindenki egy emberként üldözött egy hirtelen felbukkanó lepkét. A gyerekek nagyon lázba jöttek a pillangó látványától, ebből adódóan folyamatosan erről beszéltek. Bár először nem értettem, hogy mi történik, viszont a fiatalabb óvónő elmagyarázta nekem. Egy kifejezetten jó kapcsolatot sikerült kialakítanom vele, ami többek között a pár éves korkülönbségnek és a közös témák felfedezésének köszönhető. A három hét alatt sokat voltam vele és még egy fiatalabb óvónővel a szüneteimben, amik során sajátos módon, de egész sokat beszélgettünk egymással, aminek nagyon örültem.

A déleőtt folyamán még lehívtak a pihenő szobába és először nem is értettem, hogy mi történik, viszont nem sokkal utána meg tudtam az okát. Az egyik óvónőnek aznap volt a születésnapja, és bevett szokás, hogy mindenki együtt ünnepli meg ezeket az eseményeket. Hálásak voltunk nekik, mivel még csak egy hete jártunk gyakorlatra, mégis úgy tekintettek ránk, mintha mi is a csapat teljes értékű tagjai lennénk. Ezzel szerezve nekünk boldog pillanatokat.

Ezután visszatértem a csoportba és a gyerekek a munkafüzetekben tevékenykedtek. Körbejártam, hátha valakinek kell segítség, valamint a szükséges eszközöket is kiosztottam. Leginkább számolásos feladatokat oldottak meg és előtérbe került az írás is. Miután mindenki végzett elpakoltam a dolgokat, majd elmentünk ebédelni. Ezt követően volt a szünetem, utána pedig újra csatlakoztam a csoport tevékenységéhez.

A délután folyamán a gyerekeknek több játékidő jutott, így az idősebb óvónővel elkészítettünk több kék gurigát, amik az egyik következő heti feladathoz kellettek. Mivel minden gyereknek kellett egyet csinálni, így egy ideig elvöltünk ezzel. Miután végeztünk elraktam a felhasználásra került eszközöket, illetve felsepertem a termet a papír maradványok eltüntetése érdekében. Az uzsonnáig pedig figyelmet a gyerekekre, illetve játszottam velük.

Második hét: **2023. március 6.**

Ezen a héten egy másik csoportba kerültem. Úgy lett megbeszélve az intézmény vezetővel, hogy minden héten egy másik csoportban leszek, ezzel elősegítve azt, hogy minél több tapasztalatot tudjak gyűjteni az elem kerülő új szituációkban. Ez a csoport a Minik Kalpler, vagyis a kicsi szívek nevet viseli, ahol két igazán kedves és segítőkész óvónővel voltam együtt. Kezdetben a kommunikációval voltak gondjaink, viszont ahogy teltek a napok egyre jobban megtaláltuk a közös hangot. Ez a csoport volt az, ahol a legjobban éreztem magam, mivel a gyermekek az első pillanattól kezdve úgy örültek nekem, mintha már régebb óta ismernénk egymást, pedig nyelvi akadályaink is voltak. Viszont ennek ellenére is próbálkoztak angolul beszélni, ami miatt nagyon hálás voltam. Mivel ez a csoport nagyon beférközte magát a szívembe, a következő héten is voltam itt.

Nehéz szavakkal leírni, hogy mennyi szeretet és kedvesség áradt az óvónők és a gyermekek felől, ezért is telt nagyon jól a gyakorlati időszak. Lehet, hogy minden héten máshol voltam, azonban akárhányszor találkoztam valamelyik korábbi csoportommal, mindig odajöttek köszönni vagy megölelni.

Ezek csak még inkább megerősített abban, hogy gyerekekkel szeretnék majd foglalkozni a jövőben. A Minik Kalpler tagjai vezették ezt az egészet, mivel annyi szívmelengető dolgot tettek, hogy nem tudtam vele betelni. A gyermekek mosolya és mérhetetlen szeretete tényleg gyógyírként szolgálhat bármire.

Ebben a csoportban is hasonló feladatokat végeztem el, mint az első héten, viszont itt több bonyolultabb tényezővel is szembe találtam magam. Nem csak a gyermekek összetétele volt más, akárcsak ha a külföldi vonatkozásokat nézzük, hanem a kialakult szituációk is komolyabbak voltak néhány esetben, így több tennivalóm akadt. Viszont ezek is mind elősegítették azt, hogy a fejlődés útjára lépjek.

A feladatok terén pedig ebben a csoportban is rendszeresen részt vettem az órákon, illetve sokat kellett segítenem a kreatív folyamatok előkészítésében is, így az is előfordult, hogy szinte egész nap ezzel voltam elfoglalva. A napi élet gyökeres részét az alkotó szellemű tevékenységek töltötték ki, ebből adódóan mindig volt mit csinálni. Az első napom itt is leginkább a csoport megismerését tette ki, mivel az új szituáció az óvónők és a gyermekek számára is érdekes lehetett elsőre. Viszont a gyerekek nagyon kedvesek voltak, ebből adódóan az első pillanattól kezdve rendkívül nyitottak voltak felém, mint ahogyan az óvónők is. Ebbe a csoportba is alapvetően négyéves gyermekek járnak, viszont ugyanúgy vannak fiatalabbak és idősebbek is, mint ahogyan az előző heti csoportban is.

A délelőtti folyamán a gyerekeknek leginkább szabad játéktevékenység volt, illetve az óvónők néhány videót is levetítettek a túlzott számítástechnikai eszközök használatáról. Ahogy azt észrevettem, az óvodában kiemelten foglalkoznak a fontosabb témákkal, így többek között előkerült a környezetvédelem és a fiatalokra ható káros dolgok is a három hét során. Most leginkább a telefonhasználatról volt szó a videókban és ennek a káros hatásairól, amik nagyon jól szemléltetésre is kerültek. A kifejezetten óvodásoknak készült médiatartalmak befejezése után az óvónők kialakítottak egy nagyobb kört, és beszélgettek a gyerekekkel az adott témában.

Az ebéd során is már több feladatom volt, mivel meg kellett teríteni, illetve a gyerekeknek innivalót tölteni és kiosztani az ebédet, ami szintén igaz volt az uzsonnára is. Nekünk kellett megkenni a kenyereket és szétosztani azokat igazságosan, viszont közben arra is kellett figyelni, hogy az egyik gyerek az érzékenysége miatt nem ehetett az adott ételből. Elsőre egy kicsit sok volt, mivel nem értettem, hogy az egyik óvónő mit szeretne, viszont pár pillanattal később szerencsére megértettem a dolgokat. Illetve a délután folyamán még felmentünk a táncterembe, mivel kivételesen itt ment végbe a délutáni játékidő.

2023. március 7.

Kedden a reggeli után a gyerekekkel játszottam. Alapvetően az óvodai játékokat szokták ilyenkor elővenni az óvónők, viszont a gyerekek bevihetik a saját játékaikat is, így most ezekkel voltak elfoglalva. Többen engem is bevontak az adott játékba, bár nem nagyon értettem pontosan, hogy mi is a lényeg, de ők annál jobban élvezték a dolgot. Ha esetleg még éppen nem voltam kész valamivel, akkor is mindig odajöttek hozzám a gyerekek és kíváncsian figyeltek vagy pedig a semmiből megöleltek. Mind nagyon aranyosak voltak.

Délelőtt ez a csoport is átvette a nemzeti ünnepre megtervezett előadását, aminek a középpontjában az éneklés és némi tánc állt. A gyerekek nagyon lelkesek voltak, így egészen gördülékenyen ment le a próba. Egy kisebb negatív tényező viszont még így is kialakult, mivel az egyik kisfiú elkezdett sírni, majd abba is hagyta a gyakorlást.

Mint később megtudtam, a kisfiú sokszor csinálja ezt, mivel azt hiszi, hogy nem tudja teljesíteni az adott dolgot, ezért inkább feladja. Én is megtapasztaltam egy párszor ezt a hét folyamán, illetve elég sokszor sírt is a feladatok elvégzése közben. Ilyenkor mindig rám nézett valamelyik óvónő, és már tudtam is, hogy mi a helyzet.

Még délelőtt volt táncóra is, ahol a gyerekek különféle színes sálakat kaptak, és ezekkel kellett táncolniuk. Ez egyfajta hagyomány idézésnek is tökéletes volt, valamint a csoporttagok nagyon élvezték az ezzel való táncot. Az óra után pedig segítettem elpakolni a használatra került székeket és sálakat a tánctanárral karöltve. Ezután pedig elmentünk ebédelni.

Délután újfent a kreatív tevékenységek kerültek előtérbe, és mivel rohamosan közel volt a nemzetközi nőnap, így a gyerekek erre az ünnepre készítettek ajándékot. Több mindenben is segítettem, mint az eszközök előkészítése (szívószál vágás, olló és ragasztó kikészítése), illetve a papírok megfelelő hajtogatásában és vágásában is segítettem. A közös munka eredményeképp a gyerekek papír táskákat és tulipánokat készítettek. Akinek kellett, annak még segítettem a darabok pontos összeillesztése során. Végül a tevékenységek teljes befejezése előtt még a gyerekek megcsináltak egy matematikával kapcsolatos feladatlapot, aminek az volt a lényege, hogy csak a hatos számokat nem szabadott bekarikázni és kiszínezni. Ennek a végeztével mentünk el uzsonnázni.

2023. március 8.

A reggeli után egy kis játékidő következett, ami során a gyerekek építőkockákat, valamint kisebb figurákat kaptak meg, amikkel játszhattak. Pár gyerek odaadta nekem az állatos játékát, ezzel utalva arra, hogy én is szálljak be. Mindig azon voltak, hogy valamilyen formában részt vegyek a játékukban, és már csak emiatt is igyekeztem minél többet tenni ezért. Persze a legtöbbször elvoltak egymással, azonban általában akadt egy-két gyermek, akik igényt tartottak az én játék tudásomra is.

A délelőtti folyamán még volt egy angolóra is, ahol most teljes mértékben szerepet tudtam vállalni. Egy új játékot hozott a tanárnő, aminek a lényege a különféle angol szavak gyakorlása volt. Bár van egy kisfiú a csoportban, aki anyanyelvi szinten beszél angolul az amerikai származásából kifolyólag, viszont a többieknek nagy segítséget nyújtott a gyakorlás. Beraktunk középre egy asztalt, majd két oldalra székeket, így sz egyikbe én ültem le, a másikba pedig a gyerekek. Szókártyák kerültek az asztalra, mi pedig kaptunk egy-egy tapadós végű műanyag kalapácsot, és arra a kártyára kellett ráütni, amit az angoltanárnő mondott. Én nagyon élveztem az egészet, és úgy vettem észre, hogy a gyerekek is. Mindenki sorra került egyszer, annak pedig segítettünk, aki esetleg összekeverte valamelyik szót. Ezután körbe rendeztük a székeket és elénekestünk néhány dalt angolul (*Head Shoulders Knees and Toes*, *Wash your Hand*), illetve gyakoroltuk a “*stand up*” és “*sit down*” szavakat is, mindezt játékos formába csomagolva.

Ebéd után pedig kimentünk egy fél órára az udvarra, ahol a gyerekek ki tudták használni a jó idő adta lehetőségeket. Majd visszatérve a terembe egy keveset dolgoztak a munkafüzetekben, aminek köszönhetően átvettek néhány számot, továbbá a finommotorikájukat is fejlesztették valamilyen szinten. Ezt követően pedig egy úrhajór készítettek el a gyerekek. Először ki kellett vágniuk a megfelelő mintákat, majd rá ragasztani azokat egy papírra a megfelelő helyre, végül pedig amikor mármindezzel végeztek, kedvük szerint tölthették meg színekkel a fehér papírt. Én igyekeztem mindenkinek segíteni a tevékenység alatt, illetve elpakoltam és fel takarítottam a munkafolyamatok befejezését követően. Miután rendet raktunk a teremben, három körül elmentünk uzsonnázni.

- Az ezt követő két napban nem voltam gyakorlalon, mivel az egészségügyi állapotom nem volt megfelelő, ami miatt március 12-én kórházba is kellett mennem.

Harmadik hét

2023. március 13.

Az utolsó hét volt talán a legmozgalmasabb gyakorlat szempontjából. Újfént másik csoportba kerültem, és itt most emeletet is váltottam. Eddig az elsőn voltam, viszont most felkerültem a harmadikra, ami szintén érdekes volt a számomra. Az eheti csoportom a Yunus vagyis a delfin nevet viseli, ami egy valamennyivel kisebb létszámú csoport volt. Itt volt leginkább különbség a korosztályok között, mivel eddig alapvetően négyéves gyerekeknél voltam, viszont ebben az összeállításban szinte minden kategóriából megtalálható volt gyerek háromtól hatéves korig. Természetesen ez is összességében egy négyévesekből álló közösség, azonban a további fejlődést igénylő gyerekek ebben a szintérben még több segítséget kapnak, ezért is alakult így a csoport összetétele.

Ebben a csoportban is megjelentek a már megszokott elemek a feladatok terén, mint az órákon való részvétel, vagy pedig a gyermekek segítése a különféle területeken, viszont itt nem csak ennyiről volt szó. A legfontosabb feladatom egy kisfiúval való foglalkozás volt, aki nem beszélt a török nyelvet, ellenben az angolt nagyon jól. Mivel az óvónőknek némi nehézséget okozott a nyelvi gát, én pedig jobban tudtam kommunikálni vele, ezért én igyekeztem segíteni neki.

Együtt csináltuk a feladatokat, illetve, ha valamit nem értett azon voltam, hogy a lehető legjobban elmagyarázzam neki. Úgy gondolom, hogy a közös munka valamennyivel megkönnyítette számára a haladást, így a közös tevékenységekbe is jobban be tudott csatlakozni. Viszont ebben a csoportban csupán két napot voltam, mivel utána visszakerültem a Minik Kalpler csoportba, ahol előző héten voltam. Őszintén eléggé hiányzott nekem az a csoport, ezért is szerettem volna visszamenni. Szerencsére mindenki nagyon rugalmasan és megértően kezelte a helyzetet, így nem alakult ki probléma emiatt.

Őszintén a Yunus csoportban nem igazán találtam meg a helyemet, az óvónők, illetve a gyerekek sem voltak túlzottan nyitottak az érkezésem kapcsán. Természetesen megérttem, mert nehéz lehet összeegyeztetni a csoport életét egy új személlyel, főleg úgy, hogy nem beszéli a török nyelvet. Összességében ebben a csoportban eléggé nehezen boldogultam a többihez képest, ezért a feladataim százalékos szintje is lejjebb csökkent. A közös hang hiánya megnehezítette a kooperációs tevékenységeket is.

A nap során igyekeztem minél több mindent megtenni, viszont igazából nem tudtam túl sok mindent hozzáadni a csoport értékéhez. Persze segítettem az alapvető feladatokban, mint az eszközök kiosztása vagy a segítségnyújtás, mégis úgy éreztem, hogy hiányzik valami. Viszont az ebédidőnél fordulatot vettek a dolgok. Mint kiderült az egyik kisfiú nem beszél törökül, ellenben angolul igen, ezért én megértettem, hogy miért nem szeretne enni az ebédből. Miután megbeszéltem vele a dolgokat és közvetítettem az óvónők felé, ezt követően a kisfiúval való foglalkozás elég hamar az én feladatköreim közé került be. Úgy voltak vele az óvónők, hogyha úgy is értem őt, akkor biztosan többet tudnék segíteni neki. Ebből adódóan délután szinte csak vele foglalkoztam. Az ebéd után a munkafüzetben dolgoztak a gyerekek, illetve ki kellett vágniuk kaktusz részeket, majd összeragasztani azokat a munkafüzetben. Viszont a kisfiú, akit rám bízta valamiért elakadt és emiatt feladta a dolgot. Odamentem hozzá megkérdezni, hogy a gond, és kiderült, hogy az ollóval vannak gondjai, valamint nem érti pontosan a vágás menetét. Ezért eszközt cseréltem, majd megmutattam és elmagyaráztam neki az instrukciókat, ami szerencsére pozitív hatással volt rá. Biztattam, hogy megtudja csinálni, majd sikeresen be is fejeztük együtt a feladatot. Büszke voltam rá, mivel végül nem adta fel és ennek köszönhetően neki is kész lett a kaktusza, valamint boldog is voltam, hogy motiválni tudtam őt.

2023. március 14.

A nap elején nem volt túl sok tennivalóm, mivel a gyerekek a reggeli után játszottak, illetve nem is voltak nagy létszámmal. Ez a csoport olyan, hogy sokan napközben érkeznek meg, így nehezebb összeegyeztetni a csoportos feladatokat. Mégis délutánra nagyobb volt a csoportlétszám, mint az előző nap. A kisfiú, akivel külön kellett foglalkoznom, szintén ebéd előtt érkezett meg, így az alapvető feladatokon kívül nem csináltam túl sok mindent (eszközök és munkafüzetek kiosztása, segítségnyújtás a gyerekeknek, rendrakás, mosdóba kísérés).

Miután megérkezett a kisfiú, akivel többet voltam, észrevettem rajta pár dolgot. Mivel kommunikációs és értelmezési problémái vannak, leginkább nem vett részt a közös feladatokban, hiszen nem értette, hogy mit is kellene tennie. Ezáltal a társaival sem játszott vagy lépett túlságosan sokat interakcióba, ezáltal a szociális készségeinek a fejlődése is hátrányba került valamilyen szinten. Gyakran jellemezte a viselkedését a frusztráció és az idegesség, mert nem értett egy-egy szituációt. Mivel többségében kimaradt a csoportos tevékenységekből, így igyekezett saját magát lekötni, ami nem mindig alakult jól. Előszeretettel szedte szét a teremben található dolgokat, illetve stressz levezetés képpen a táblára is sokat firkált.

Ezen kívül, ha valami nem tetszett neki ledobta magát a földre, vagy pedig erős ellenállást mutatott. Leginkább az ebédidőre volt ez jellemző, mert nem igazán szeretett volna enni. Jobban lekötötték őt a körülötte lévő dolgok, mint a mögötte lévő ablak vagy radiátor. Igyekeztem elmagyarázni neki, hogy legalább egy kicsit egyen az ételből, hiszen biztosan van olyan dolog a tányéron, amit szeret. Ez a taktika valamennyire be is vált, de leginkább az uzsonnánál tudtam ezt kamatoztatni. Nem tudta szétvágni az édességet, amit kaptak, ezért megmutattam neki a módját, aztán már ő is megtudta csinálni, ami az evés megkezdését eredményezte. Összességében a legnagyobb probléma az ő esetében a kommunikációs nehézségek lehetnek, mivel az óvónők sem értik meg őt teljesen, ami fordítva is igaz, emiatt pedig sok esetben nem tudnak vele mit kezdeni. Biztotársan nehéz lehet kezelni ezt az egészet, viszont bízom benne, hogy idővel ki fog alakulni valamilyen stabil megoldás, mivel a kisfiú megfelelő fejlődése ugyanolyan fontos, mint ahogyan a többi társáé is.

A délután folyamán pedig az egyik legfontosabb tevékenység egy bemutató óra volt. Az önkormányzattól jött két személy megnézni a csoportban tartott órákat és tevékenységeket. Hozzánk pont akkor érkeztek meg, amikor a számokat vették át a gyerekek. A feladat az volt, hogy két kockával kellett dobni a két kiválasztott gyereknek, aztán összeadni a kapott értéket. Ezt követően pedig a dobott értéknek megfelelő számú építőkockát kellett maguk elé rakni, majd hangosan megszámolni azt. Az a gyermek nyert, akinek a végén a legmagasabb szám állt a neve mellett a táblán. Az angolul beszélő kisfiúnak ez is nehézséget jelentett, ezért leginkább mellettem volt, viszont rá tudtam beszélni arra, hogy megpróbálja a feladatot. Bár törökül még nem tudott számolni, csak angolul, egész jól elvégezte a tevékenységet.

2023. március 15.

Nekem ez volt az utolsó napom a gyakorlaton, mivel a hét további részében nem voltam a legjobban, ezért inkább a hotelben maradtam, mivel nem szerettem volna, hogy újra megtörténjen az előző heti kórházas incidens. Ezen a napon visszakérültem a Minik Kalpler csoportba, mert nagyon hiányoztak az óvónők és a gyerekek. Miután megérkeztem a csoportba, mindenki nagyon örült nekem, amitől én is boldog lettem. Jó volt visszatérni ide, az pedig, hogy ennyire jól fogadtak, csak még inkább pozitív érzéseket keltett bennem.

Szerdán leginkább a kreatív tevékenységekkel foglalkoztam, ebből adódóan szinte egész nap kaptam a barna kartonokat, hogy csíkokat készítsék a gyerekeknek. Sokáig elvoltam ezzel a tevékenységgel, mivel rengeteget kellett csinálni.

Mint a délután folyamán megtudtam, azért kellett ennyi barna csík, mivel a gyerekek sündisznót készítettek. Először ki kellett színezni az adott mintát, majd a karton csíkok felhasználásával létrehozni a tuskéket, amit mindenki a ragasztó igénybe vételével meg is csinált. Akik pedig végeztek és mindent elpakoltak, azok együtt táncoltak a zenére, amit az óvónők beraktak. Ez az egyik legkedvesebb élményem a három hétről, mivel a gyerekek önfeledten élvezték a zenét, és közösen táncoltak. Én még segítettem azoknak, akiknek szüksége volt rá, majd rendet raktam a teremben. Ezt követően mentünk le uzsonnázni.

Még a nap folyamán volt angolóra, aminek most a videónézés volt a fő eleme, a gyerekek nagyjából 6 videót néztek meg az alakzatok neveiről és kinézetéről, majd az audiovizuális tevékenység befejeztével a tanárnővel is átbeszélték egy párszor az adott témát. Végezetül pedig egy feladatlapot is megcsináltak a gyerekek ezzel kapcsolatban. Illetve volt még gyurmázás is, viszont kivételesen a mi termünkben ment végbe ez a folyamat, amit először nem is igazán értettem. Viszont később kiderült, hogy az erre kialakított termet nem lehetett most használni, így ez a megoldás született. A gyerekek beöltöztek, valamint az asztalokra is került védőfólia. A már korábban elkezdett alkotásaikat fejezték be a gyerekek, amiket az óra végeztével a tanárnő el is vitt magával, hogy rendesen ki tudjanak száradni.

Délután még az uzsonna végeztével lehetőségem volt jobban búcsút venni a gyerekektől, bár akkor még nem tudtam, hogy ez volt az utolsó napom. Annyira jól esett az, hogy angolul próbáltak beszélni hozzám, és nagyon kedves dolgokat mondtak. Tényleg azt éreztem, hogy ez a csoport rengeteg szeretetet hordoz magával, ahogy természetesen a többi csoport is, de itt valamilyen erősebb köteléket is éreztem. Az óvónők és a gyerekek is mérhetetlenül kedvesek voltak, ezért is volt nehéz otthagyni őket.

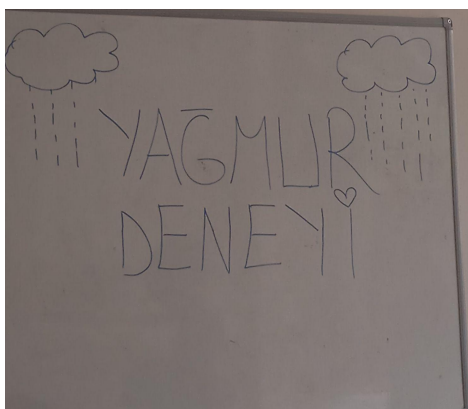
Leírhatatlan az a fajta szeretet és támogatás, amit az óvodában dolgozóktól, valamint a gyermekektől kaptunk, és igazából leginkább emiatt érte meg elvégezni a gyakorlatot. Őszintén eléggé féltünk attól, hogy mi is fog ránk várni, viszont teljesen pozitív csalódás ért minket. Minden egyes ott töltött nap nagyon jól telt és mindenki örült nekünk, amikor megláttak minket. Ezért is volt rendkívül nehéz a búcsú, hiszen remek embereket ismertünk meg, akiknek a szeretete határtalan. A gyerekekről nem is beszélve. Mérhetetlenül hiányoznak nekünk. Egyszer mindenképpen szeretnénk visszamenni majd, ha lesz rá lehetőségünk.

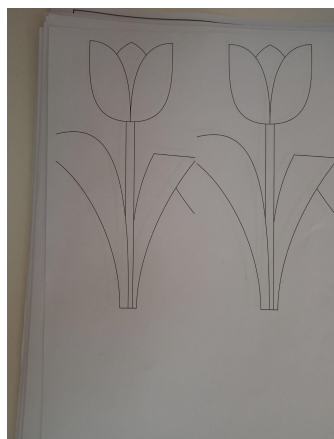
Néhány tevékenység a három hét alatt:

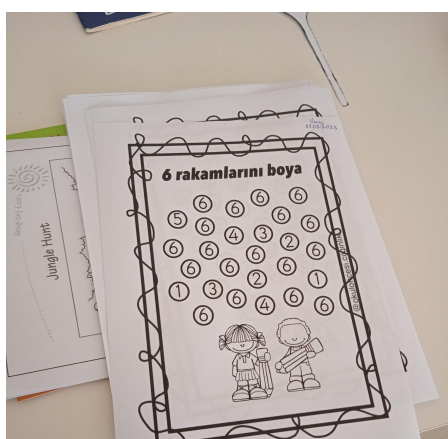
Elefánt készítés

Eső kísérlet

Tulipán színezés

Matematikai feladatlap

Táska készítés

Tavasza hangolódás

Nemzeti ünnepre készülés

Südisznó készítés